

Arrest

nr. 63 800 van 24 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 februari 2011, van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 28 september 2010 voor haarzelf en haar drie minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij nazicht van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 23 augustus 2010 werden genomen te Hongarije, waar zij een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 6 oktober 2010 wordt verzoekster gehoord in het raam van een eventuele terugname door Hongarije.

Op 8 oktober 2010 worden de Hongaarse autoriteiten verzocht verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16, (1) c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 12 oktober 2010 gaat Hongarije akkoord met de terugname van verzoekster op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin-II-Verordening.

Op 26 oktober 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 23 februari aan verzoekster ter kennis gebracht.

Op 23 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die dezelfde dag aan haar ter kennis wordt gebracht. Dit betreft de bestreden beslissing die luidt als volgt::

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan (...) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/09/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 03/12/1972.

Uit het Eurodacverslag van 28/09/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Hongarije op 23/08/2010. Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 06/10/2010 dat ze van 20/08/2010 tot 10/09/2010 in Hongarije verbleef en er een asielaanvraag indiende. Betrokkene verklaart dat haar werd verteld dat ze niet langer in Hongarije kon blijven en dat ze vervolgens naar Kosovo terugkeerde. Op 26/09/2010 zou ze opnieuw uit Kosovo zijn vertrokken. Op 27/09/2010 zou ze in België zijn aangekomen en de volgende dag vroeg ze bij de bevoegde instanties asiel aan samen met haar drie minderjarige kinderen. Betrokkene legt geen bewijs voor van deze terugkeer naar Kosovo. Gezien de vingerafdrukken van betrokkene op 23/08/2010 in Hongarije werden genomen en betrokkene op 28/09/2010 reeds asiel vroeg in België, kan betrokkene het grondgebied van de lidstaten geenszins voor een periode van meer dan drie maanden hebben verlaten. Op basis van beschikbare gegevens werd op 08/10/2010 de terugname op basis van art 16.1.e van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 12/10/2010 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon en de minderjarige kinderen op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. De Hongaarse autoriteiten lieten ons weten dat betrokkene op 22/08/2010 een asielaanvraag indiende met haar drie kinderen. Gezien zij op 06/09/2010 verdwenen, werd de procedure niet voortgezet. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije

dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge

standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Gezien de Hongaarse autoriteiten nog geen beslissing hebben genomen inzake de asielaanvraag van betrokkene, kan zij niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije haar zal repatriëren, indien niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeft en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene geeft geen specifieke reden op waarom ze precies in België haar asielaanvraag wou indienen. Ze verklaart wel dat haar zus A. L. (OV 5444836) in België woont. Echter, betrokkene maakt geen deel uit van het gezin van deze familie in België zoals gedefinieerd in art 2.i van de Dublin Verordening. Betrokkene vormt immers samen met haar drie kinderen een gezin zoals bedoeld in art 2.i van bovenvermelde Verordening. Voor dit gezin is Hongarije de verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene kan bovendien niet aannemelijk maken dat zij op afhankelijk is van de hulp(financieel, medisch,...) van deze familie in België. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Verder zou betrokkene nog een zus hebben in Duitsland. Betreffende haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene tijdens haar verhoor van 06/10/2010 dat die goed is. Echter op 28/10/2010 werd een aanvraag ingediend tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 23/02/2011. Hierin wordt gesteld dat de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Hongarije. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de zeven (7) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorwaarden.

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing haar het verblijf weigert en haar een bevel om het grondgebied te verlaten geeft om de reden dat de Hongaarse autoriteiten hebben aanvaard haar asielaanvraag te behandelen en zij zich naar daar dient te begeven met haar kinderen.

Verzoekster stelt evenwel dat de bestreden beslissing niet is ondertekend door de bevoegde overheid en dat deze werd genomen vooraleer verzoekster een beslissing mocht ontvangen aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf voor gezondheidsredenen. Verzoekster benadrukt dat het doorlaatbewijs ondertekend door attaché B.M., niet dezelfde handtekening draagt als de beslissing van 23 februari 2011 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster wijst erop dat een elektronische handtekening de inhoud van een document niet kan authenticeren en stelt dat het bovendien flagrant is dat beide handtekeningen verschillend zijn. Men kan dit niet anders interpreteren dan dat de beslissing die een elektronische stempel bevat niet de auteur van de beslissing aanduidt. Indien de attaché het doorlaatbewijs kon ondertekenen, had ze ook de tijd

om de meer belangrijke beslissing *26quater* te ondertekenen. De beslissing schendt dan ook manifest de substantiële vormvereisten, door een elektronische stempel te gebruiken.

In tweede instantie betoogt verzoekster dat de bijlage *26quater* werd genomen voor de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Er van uitgaande dat het medisch attest dat aan verzoekster werd overgemaakt effectief dateert van 22 februari 2011, stelt verzoekster zich de vraag wat de Dienst Vreemdelingenzaken belette om geen beslissing te nemen voor 22 februari 2011, daar Hongarije reeds zijn akkoord had gegeven om verzoekster terug te nemen teneinde haar asielaanvraag te behandelen. De diensten op de Dienst Vreemdelingenzaken, die de beslissingen voorbereiden zijn niet dezelfde. Waarom heeft degene die de beslissing *26quater* diende te nemen, verzoekster niet op een andere dag opgeroepen, zodat deze persoon de tijd had om de beslissing te ondertekenen in plaats van een elektronische stempel te gebruiken. Deze oplossing is ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken de meest efficiënte, temeer ook verzoeksters echtgenoot asiel heeft aangevraagd en de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Hongaarse autoriteiten vroeg of haar echtgenoot in Hongarije reeds asiel had aangevraagd. Gezien er geen antwoord was van Hongarije, was er geen enkele reden om de twee beslissingen op dezelfde dag te nemen. De enige reden waarom de Dienst Vreemdelingenzaken dit deed is omdat de beslissing reeds eerder werd genomen. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is op de hoogte van de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij geen bijlage *26quater* kan nemen, zonder te hebben geantwoord op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9ter* van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wist de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot een asielaanvraag had ingediend en dat ze geen beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten konden nemen ten aanzien van verzoekster en haar drie kinderen zolang er geen beslissing was genomen in de asielaanvraag van haar echtgenoot. Anders zou er een schending zijn van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 8 van het EVRM.

2.2. Waar verzoekster meent dat de bestreden beslissing als niet ondertekend moet worden beschouwd, nu er enkel een elektronische stempel werd geplaatst en een elektronische handtekening de inhoud van een document niet kan authenticeren, kan zij niet worden gevolgd.

Verzoekster wijst er terecht op dat zowel het doorlaatbewijs, als de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen werden door attaché M.B., als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Het doorlaatbewijs betreft duidelijk een manueel aangebracht handtekening terwijl de beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd ondertekend middels een elektronische handtekening. Verzoekster kan evenwel niet worden gevolgd dat het niet dezelfde handtekening zou betreffen. Het loutere feit dat de ene manueel en de andere elektronisch werd geplaatst, toont niet aan dat het twee verschillende handtekeningen zouden betreffen.

De eerste vraag die zich stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bevoegdheid is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de

vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening

van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten. Dit is aldus het geval voor het doorlaatbewijs, dat evenwel niet het voorwerp uitmaakt van deze procedure en geheel losstaat van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster niet betwist dat de attaché C.W. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij verwijst inzake de gescande handtekening terecht naar de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridische karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten.

Hoewel de wet van 9 juli 2001 nergens bepaalt dat ze van toepassing is op de publieke sector, dient er van uitgegaan te worden dat het geschetst juridisch kader ook geldt voor elektronische handtekeningen die aangewend worden in de publieke sector. Het wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, (*Parl.St.* Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.5) stelt immers uitdrukkelijk dat beoogd werd *“de ontwikkeling van het elektronisch rechtsverkeer in de private en de publieke sector te bevorderen”*. Conform artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 kunnen bij koninklijk besluit eventuele aanvullende eisen gesteld worden aan het gebruik van elektronische handtekeningen in de openbare sector. Er werd tot op heden geen dergelijk koninklijk besluit getroffen. Alleszins houdt artikel 4, § 3 van de wet van 9 juli 2001 in dat het juridisch kader voor elektronische handtekeningen zoals opgenomen in de wet, het basiskader vormt voor de elektronische handtekeningen in de openbare sector.

Artikel 4, § 4 van de wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“(…)§ 4. Onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht of deze handtekening gerealiseerd wordt door een natuurlijke dan wel door een rechtspersoon.”

Artikel 4, § 5 van de bovenvermelde wet van 9 juli 2001 bepaalt het volgende:

“Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt.”*

In dit verband geeft verweerder overigens een uiteenzetting in de nota, dat het systeem zoals gebruikt door de Dienst Vreemdelingenzaken voldoet aan de bijlage III van de wet van 9 juli 2001, die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt. Verwerende partij zet dit uiteen als volgt:

“Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;*

- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen."

Deze uiteenzetting die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoekster opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de elektronische handtekening van de ambtenaar in kwestie, is niet kennelijk onredelijk. Verweerder merkt terecht op dat de ingescande handtekening van attaché M.B. enkel en alleen kan geplaatst worden door attaché M.B. mits gebruik van een paswoord en een noodzakelijke code om deze handtekening te plaatsen. Aldus wordt niet aangetoond dat de handtekening zoals ze werd geplaatst op de bestreden beslissing, niet kan worden toegeschreven aan de auteur van de bestreden beslissing.

Er wordt derhalve evenmin aangetoond dat attaché M.B. niet de auteur is van de bestreden beslissing. Uit de stukken ter voorbereiding van de bestreden beslissing, zoals deze terug te vinden zijn in het administratief dossier, blijkt bovendien dat attaché M.B. wel degelijk de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf beoordeelde.

Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster nalaat de bepaling aan te duiden, zo deze al zou bestaan, die zou verhinderen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde gebruik maakt van een elektronische handtekening en evenmin de bepaling aanbrengt die de staatssecretaris of zijn gemachtigde zou verplichten zijn handtekening zelf neer te schrijven op elke individuele akte.

In deze kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een elektronische handtekening bevat. Bijgevolg kan wel degelijk worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché M.B.. Dienvolgens stelt de Raad vast dat verzoekster ook niet kan worden gevolgd waar zij meent dat verweerder had moeten wachten met het nemen van de beslissing houdende de weigering van het verblijf zodat de attaché de tijd zou hebben om ook deze beslissing te ondertekenen.

Ten slotte merkt verweerder in de nota terecht op dat de ondertekenaar, gekend als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché, niet wordt betwist door verzoekster.

Aangaande de grief dat de beslissing houdende de weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond wordt verklaard op dezelfde dag werden genomen, stelt de Raad vast dat niet zomaar kan worden geponeerd dat de ene beslissing voor de andere werd genomen.

Wel blijkt dat verweerder bij het nemen van de beslissing telkens rekening hield met de andere hangende procedure nu niet enkel de beslissing aangaande de aanvraag op grond van artikel 9ter verwijst naar de ingediende asielaanvraag, maar dat ook de beslissing aangaande de asielaanvraag, verwijst naar de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het getuigt van zorgvuldigheid van de overheid om bij het nemen van de beslissing tot terugname door Hongarije, ook rekening te houden met verzoeksters gezondheidstoestand en de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij te dien einde indiende. Tevens is het ook zorgvuldig van verweerder om bij het onderzoek van de aanvraag om machtiging tot verblijf rekening te houden met het land waar zij effectief naar zal worden uitgewezen.

Het feit dat beide beslissingen door een andere persoon, eventueel een andere afdeling van de Dienst Vreemdelingenzaken werden genomen, doet geen afbreuk aan het rechtsgeldig karakter van de bestreden beslissingen. Verzoekster toont dan ook niet aan op welke wijze verweerder tot een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beslissing is gekomen om de loutere reden dat de beslissingen op dezelfde dag zijn genomen.

Aangaande de grief dat ook verzoeksters echtgenoot een asielaanvraag zou hebben ingediend, stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing enkel de gezinssituatie in verband met haar zus heeft onderzocht en niets in verband met haar echtgenoot. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar echtgenoot sinds 1 juli 2009 in Europa verblijft maar dat ze niet weet waar en dat ze geen contact heeft met hem. Gelet op het feit dat verzoekster en haar echtgenoot hun asielaanvraag niet samen indienden en nergens uit het administratief dossier blijkt dat werd gevraagd om de asioldossiers samen te behandelen als een gezin, is het niet kennelijk onredelijk de beslissing met betrekking tot de asielaanvraag van haar echtgenoot niet af te wachten. Gelet op het feit dat zij ruime tijd gescheiden was van haar echtgenoot, aangaf dat er geen contact meer was en aldus niet aantoonde dat er nog sprake was van een gezinscel toont verzoekster niet aan dat de beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar de rechtsgrond, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast geeft de bestreden beslissing een uitvoerige motivering in feite en zet zij op gedetailleerde wijze uiteen waarom de Hongaarse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verzoeksters asielaanvraag en waarom geen toepassing kan worden gemaakt van één van de uitzonderingsclausules die werden voorzien in de Dublin-II-Verordening om de aanvraag alsnog in België te behandelen, gelet op verzoeksters gezondheidssituatie en familiale situatie.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen en deze motieven kunnen op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing worden gelezen. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette normdoel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele wijze betwist, zij beperkt zich tot het leveren van kritiek op de wijze en het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Uit bovenstaande uiteenzetting is evenwel reeds gebleken dat verweerder op zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing rechtsgeldig kon worden ondertekend aan de hand van een elektronische handtekening.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvoorschriften wordt dan ook niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN